

Krivky ženského tela

Augustovú oblohu pokryli sivé mraky a na les padlo šero, ktoré budilo dojem, že sa august nečakane prehupol do novembra. Na čelné sklo veľkého terénneho auta Chevy Suburban začali dopadať prvé kvapky dažďa, práve keď prudko odbočilo z úzkej, ale pohodlnej asfaltky doprava na lesnú cestu, ťahajúcu sa do kopca tunelom vysokých listnáčov.

„Dočerta!“ zahrešil Edward Boughlton a naklonil sa ponad volant. „Toto nevyzerá dobre. Máme pred sebou ešte kus cesty.“

„Ja som hladný,“ zašomral za ním nespokojne Justin, jeho jedenásťročný brat, a nervózne sa zahniezdil na sedadle.

„Mal si zostať doma!“ vyštekol naňho Edward. „Načo sa pcháš medzi dospelých?“ Nahnevane pozrel do spätného zrkadla a blysol pohľadom na Justina. „V ruksaku máš ešte keksy, maličký, tak si nimi zapchaj ústa.“

Bolo na ňom vidieť, že by najradšej šliapol na plyn, musel však šoférovať opatrne a vyhýbať sa hlbokým výmoľom, aby nestratil vládu nad volantom, otáčajúc ním v rukách v rytme kolies poskakujúcich po mäkkom povrchu.

Cesta sa vinula lesom ako tmavý had. Prechádzali okolo skalných útesov a vysoké stromy nad nimi sa vyzývavo týčili, akoby ich chceli odradiť od ich zámeru.

„Zostal mi kúsok koláča,“ povedala Caroline a ľútostivo pozrela na Justina. Zohla sa k červenému ruksaku pri svojich nohách a chvíľu v ňom šmátrala. Keď nahmatala koláč, s úsmevom ho podala Justinovi, ktorý sedel vedľa nej. „To ti hádam postačí, kým sa dostaneme k večeri.“

Justin dychtivo schytil koláč a so spokojným výrazom doň nedočkavo zahryzol. Do tváre mu padala neposlušná štica, rukou si odhrnul jemné kučierky.

„Nepočul som slovo ‚ďakujem‘,“ prísne ho napomenul Edward, nespúšťajúc oči z cesty pred sebou. Závidel bratovi, že si aspoň trochu naplní žalúdok, lebo aj on už pociťoval zvieravé kŕče od hladu. Dúfal, že nepotrvá

dlho, kým sa konečne dostanú do cieľa.

Oliver Conley, sediaci vzadu vedľa Caroline z druhej strany, hlad nepociťoval. Jeho telo bolo paralyzované blízkosťou Carolininho tela, a tak si ani neuvedomoval, že vôbec má nejaký žalúdok. Jediné, čo ho celou cestou ovládalo, bol pocit vzrušenia z toho, že sa Caroline vôbec rozhodla ísť s nimi na túto bláznivú cestu a že to pred dvoma týždňami sľúbila na lavičke v Regents Parku práve jemu. V zákutí hustých kríkov sa mu vtedy chveli všetky vnútornosti, keď mu dovolila, aby ju pobožkal.

„Dávaj pozor!“ skríkol zrazu Tom Sullivan, sediaci vpredu vedľa Edwarda, a vyľakane pozrel na vodiča. „Boli sme veľmi blízko pri okraji rokliny.“ V tom okamihu Edward prudko dupol na brzdu.

„Dočerta!“ zahrešil opäť. Auto zostalo stáť.

Prudko sa rozpršalo. Dážď bubnoval na strechu auta a zalieval čelné sklo prúdom vody. Edward pustil stierače rýchlejšie, mihali sa mu pred očami ako dva výkričníky.

„Táto cesta sa nezačala dobre a tak aj pokračuje,“ poznamenal Bryan Simmons za Oliverovým chrbtom. Sedel celkom vzadu, odkiaľ mal najlepšiu výhľad. „Asi by sme sa mali vrátiť.“

„Zbláznil si sa?“ osopil sa naňho Edward. „Kam sa chceš vrátiť? Do Kaymooru, mesta duchov? Nestačil ti ten pohľad na zdevastované, opustené budovy? Myslíš si, že tam by si mal možnosť konečne sa navečerať?“

„No, to asi nie,“ zašomral Bryan. „Ale ani tu to nevyzerá nádejne,“ rozhodil rukami, upierajúc pohľad na okolie cez okná auta.

„Penzión už nemôže byť ďaleko,“ snažil sa Edward povzbudiť aj sám seba. „A ja nemôžem za to, že sme museli túto cestu pre babkinu smrť o pár týždňov odložiť. Vtedy by nás dážď určite obišiel, o tom som presvedčený.“

Oliver cítil, ako sa k nemu Caroline pritisla tesnejšie. Z túžby objat' ju ho zaliala horúčava, ale v tejto situácii len potajme našiel jej dlaň a jemne ju stisol. Odpovedala mu rovnakým stiskom a on cítil, ako mu srdce búši až kdesi v krku.

Jej blízkosť ho oberala o schopnosť posudzovať situáciu reálne.

Oliver Conley bol v tej chvíli najšťastnejším človekom na zemi. Keď cestou sem pozeral z okna auta, nevidel ubiehajúcu krajinu. Zastávka v Kaymoore a pohľad na rozpadajúce sa domy, ktorým z niekdajších obývačiek vyrastali statné stromy a ich konáre sa zlovestne kývali, akoby im z výšky chceli pohroziť, ho nevydesili tak ako ostatných. On mal pred očami predstavu nocí plných spaľujúcej vášne. Videl sa, ako objíma Carolinino nádherné telo, ako hladí jej jemnú pokožku a zvierá v dlaniach jej pevné prsia. Pri týchto predstavách horel od vzrušenia a Carolinine nenápadné, ale vrúcne pohľady, plné prísľubu, ho rozpaľovali ešte viac.

„Nespomínaj babku!“ skríkol Justin na brata. Dojedol koláč, okolo úst mal ešte omrvinky. „Dobre vieš, ako strašne vyzerala v tej truhle!“ Vo veľkých sivých očiach sa mu mihol tieň strachu.

„Načo si sa trepal pozrieť na ňu?“ zaškeril sa naňho Edward.

„Ešte nikdy som nevidel mŕtveho človeka,“ zašomral Justin. Nervózne kopal špičkami tenisiek do predného sedadla. Blond'avé kučierky mu pri tom poskakovali ako roztancované strunky.

„Mal si zostať pri mne, pekne vzadu,“ ozval sa Bryan Simmons. Aj on sa zúčastnil na pohrebe váženej Edwiny Boughltonovej, zosnulej vo veku osemdesiatdeväť rokov. Simmonsovci a Boughltonovci boli spriaznení cez líniu vzdialených bratrancov, ťahajúcu sa z polovice devätnásteho storočia, keď si založili spoločnú firmu na výrobu súčiastok do banských mechanizmov na hĺbkové vŕtanie. Práve smrť Edwiny Boughltonovej prekazila ich prázdninové plány a odsunula cestu do národného parku New River Gorge National River v Apalačských vrchoch o celé dva týždne.

Bol to vlastne Edwardov nápad, stráviť dva týždne v starom penzióne uprostred hôr, vzdialenom od civilizácie desiatky kilometrov.

„Rozprával mi o ňom jeden asistent z univerzity a bol nadšený,“ prízvukoval vtedy Edward. „Starý penzión s vlastným cintorínom, ako

z viktoriánskej doby! Predstav si, aké dobrodružstvo prežiješ bez elektriny, televízie, bez akéhokoľvek spojenia s okolitým svetom.“

„So mnou môžeš určite počítať,“ pridal sa hneď Tom Sullivan. Jeho matka sa nedávno znovu vydala a Tom by pristal na čokoľvek, čo by ho dostalo preč z domu, aby unikol od nového otca a matky zaľúbenej po uši.

„Aj ja som za každú psinu,“ prikývol Bryan Simmons. „Konečne si vyberiem voľno a trochu si oddýchnem. A určite to bude lepšie, ako sa ustavične zatajovať pred Emmou Wrightovou,“ zatváril sa znechutene.

Bryan urobil chybu, keď jedného dňa zatúžil potázať v dlaniach veľké prsia Emmy Wrightovej. Nezostalo vtedy len pri potázaní, Emmu nebolo treba vôbec prehovárať a sama zo seba zhodila tie dva miniatúrne kusy oblečenia, čo mala na sebe. Odvtedy sa jej Bryan nevedel zbaviť, Emma akoby mala v sebe radar, ktorý jej hlásil každý jeho krok, a stále sa zjavovala na tých istých miestach, kde sa vyskytoval on. Bryan ju začínal nenávidieť a utekal preč, len čo ju niekde zbadal. Bolo to preňho o to nepríjemnejšie, že pracoval bez oddychu v rodinnej firme a na zábavu nemal takmer vôbec čas. A keď si ho konečne našiel, musel sa vyhýbať stíhačke Emme.

Preto rád prijal Edwardov návrh. Ten plánoval výlet pre partiu ôsmich-deviatich ľudí, a tak sa obrátil aj na Olivera Conleyho.

„Vyzerá to zaujímavo,“ povedal Oliver. Netváril sa veľmi presvedčivo, ale bol tímový hráč, partiu nikdy netrhal.

„Možno by sa pridal aj Sebastian,“ poznamenal Tom. „Má rád dobrodružstvo, týmto nápadom by bol nadšený.“

Poznámka o Sebastianovi však nenadchla Olivera. Sebastian Spencer sa rád vyvyšoval. Pochádzal z bohatej obchodníckej rodiny a jeho strýko pracoval v Kongrese, na čo bola rodina Spencerovcov nesmierne hrdá a najradšej by si tento fakt dala do pomyselného erbu, aby bolo každému jasné, s kým má do činenia.

„To by bolo fajn,“ pokýval hlavou Oliver. „So Sebastianom by sme boli

piati.“

Vtedy ešte netušil, že o týždeň stretne na Sebastianovej narodeninovej párty Caroline Howardovú a jej očarujúci úsmev sa stane dôvodom jeho bezsenných nocí. A že Edward rozhodí siete a začne z nich spriadať vábničku pre Caroline, takú nežnú a bezbrannú, netušiacu, že je iba jednou z mnohých.

V každom prípade však Oliver nemohol súťažiť s Edwardom a stiahol sa do úzadia. Krásne dievčatá a Edward patrili k sebe odjakživa, minimálne od čias, keď spolu študovali na súkromnej strednej škole.

Potom sa ich cesty rozišli. Edward začal študovať fyziku na Duke University v Durhame a s náruživosťou sebe vlastnou sa zapájal do výskumných úloh zaoberajúcich sa nejakými metamateriálmi a podobnými čudnými vecami, ktorým nikto z nich ani trochu nerozumel.

Oliver si podľa finančných možností, za ktoré vďačil svojej tete Ruth Calvertovej, vybral štúdium ekonómie na univerzite v Memphise. Nemusel sa tak deliť o bývanie so spolužiakmi v nejakom campuse, ale zostal býval v rozľahlej vilke tety Ruth a robil jej spoločnosť.

Cesty Edwarda a Olivera sa pre štúdium na rôznych univerzitách rozišli, ich priateľstvo však nie. Kedykoľvek Edward pricestoval z Durhamu domov do Memphisu, zašli spolu na pohárik alebo na nejakú párty. Minulý rok spolu cez prázdniny navštívili Európu a zážitky z Londýna, Paríža a okružnej cesty po starom kontinente ich spojili ešte viac.

Ani Edward v čase, keď navrhol výlet do Apalačských vrchov, netušil, že im plány skríži smrť jeho babky, starej zlomyseľnej Edwiny, a celá rodina bude musieť odcestovať z Memphisu do Brookhavenu, aby zariadila pohreb a celý ten humbug okolo. A už vôbec mu nenapadlo, že pre túto situáciu mu rodičia po pohrebe vnúti na výlet mladšieho brata Justina, aby sa mohli venovať vybavovaniu dedičstva po Edwine.

Edward bol presvedčený, že Edwina Boughtonová odkázala celý svoj majetok, pozostávajúci z veľkého domu s hospodárstvom, niekoľkých

hodnotných nehnuteľností a riadneho balíka peňazí v banke, nejakej cirkevnej nadácii. Určite si pri tom mädlila svoje vysušené dlane s kostnatými, zakrivenými prstami a škodoradostne sa pri tom uškierala. Neveril, že by jeho rodina dostala čo i len cent z jej pozostalosti, a preto zúrivo protestoval proti tomu, aby rodičia zostávali v Brookhavene dlhšie a on musel brať so sebou to protivné decko, ktoré neznášal a ktoré na výlete s dospelými nemalo čo robiť. Tomu sa však, žiaľ, napokon nevyhol, a tak musel po návrate z Brookhavenu zbalit' Justinovi potrebné veci a oblečenie, ktoré mu na pokyn matky nachystala ich pomocníčka v domácnosti pani Adela.

Sebastian Spencer, spočiatku naklonený tajomnému výletu, napokon účasť na ňom na poslednú chvíľu odmietol, ale na Edwardovu radosť sa s nimi rozhodla ísť Caroline. To bola náplast' na jeho frustráciu z bratovej nanútenej prítomnosti. Tešil sa, že bude mať v tom starodávnom penzióne na Caroline čas a jedného dňa ju zvedie na starodávnej zamatovej pohovke pri mihotavom svetle sviečok.

Teraz sa však pokúšal dostať kolesá z mäkkej pôdy lesnej cesty, túroval motor do vysokých obrátok a prtláčal plynový pedál až k podlahe. Zadné kolesá konečne zabrali, auto poskočilo a dostalo sa na pevnejší povrch. Edward zaradil dvojku a pomaly sa pohol ďalej. Z toho úspechu by mal väčšiu radosť, keby sa mu pri pohľade do spätného zrkadla nezdalo, že Caroline sa príliš prtláča k Oliverovi, ten sa tvári blažene a vyzerá duchom neprítomný.

„Nechce si to so mnou náhodou niekto vymeniť?“ spýtal sa príkro s hlavou pootočenou dozadu. Všimol si, že Caroline sa mierne odtiahla od Olivera a jeho zakalený zrak sa pomaly vrátil do reality.

„Mám ťa vystriedať?“ spýtal sa ochotne Bryan.

„Ty nie, ale Oliver.“ Edward čakal na kamarátovu reakciu.

Oliver sa zatváril prekvapene. „Máš svoje auto príliš rád na to, aby si mi ho v takomto teréne zveril do rúk,“ vyhlásil. V hlase mu znel nesúhlasný podtón. Ani za nič by nevymenil miesto pri Caroline, kde cítil sálavé teplo jej horúceho

stehna, za šoférovanie cez strašidelný les v tomto nečase.

Naklonil sa dopredu a Edward si všimol, ako sa Oliverovo plece dotýka priamo Carolinho, ako sa aj Caroline nakláňa dopredu a Oliver nastavuje líce jej štekľivým gaštanovým kučerám. Prsty tých dvoch sa na chvíľu akoby náhodou splietli dokopy.

Edward si od nervozity zahryzol do spodnej pery a so stiahnutým obočím sa prinútil odlepiť zrak od dvojice za sebou a zaostriť ho na úzku lesnú cestu, ktorá sa kľukatila lesom ako tmavý slizký had.

„Kedy tam už budeme?“ zašomral nespokojne Justin a odul pery. Vyzeral ako päťročné dieťa, ktorému zobrali hračku.

„Čuś, mal si zostať doma!“ vyštekol naňho brat. Vložil do toho všetku frustráciu z momentálnej situácie a Justin to schytal aj namiesto Olivera.

Justin utrel rukávom zarosené okno. Potom pritlačil nos na sklo a rozšírenými očami sledoval skalnaté útesy, na ktoré mal zo svojho miesta najlepšiu výhľad.

Zrazu sa kolesá auta dostali do hlbokého výmoľa a auto zostalo stáť.

„Toto snád' nie je pravda!“ buchol Edward nahnevane rukou o volant. „Z tohto sa len tak ľahko nevyhrabeme.“

V aute nastalo rozpačité ticho. Edward chvíľu bezradne sedel bez pohnutia, potom si na hlavu nasadil kapucňu mikiny a vystúpil. Pribuchol za sebou dvere a v hustom daždi auto chvíľu obchádzal. Skúmal hĺbku zaborenia kolies, nespokojne pokyvujúc hlavou.

Napokon sa vrátil do auta. Vybral z príručnej skrinky mapu a začal ju študovať.

„Čo teraz?“ ozval sa napokon Tom. „Máme vystúpiť a auto potlačiť?“

„V tomto daždi?“ zašomral Justin a pozrel na Caroline. Snád' nechcú aj od dievčaťa, aby roztláčalo auto?

Edward pokrútil hlavou. „Je to beznádejné,“ odvetil. „Musíme auto nechať tu a vydať sa do penziónu pešo. Podľa mapy sme už blízko.“

„Nechaj tu auto?“ spýtal sa Bryan a tváril sa nechápavo. „Necháš ho tu len tak, na úzkej ceste uprostred lesa?“

„Keď prestane pršať a pôda vyschne, vrátim sa poň,“ zdôraznil Edward. „Nevyzerá to tu na veľkú premávku, nebude nikomu zavadzať.“

„Aký blázon okrem nás by sa sem trepal?“ uštipačne poznamenal Tom. „Chceli sme dobrodružstvo, tak ho máme, nie?“

„A máme aj pršiplášte, tak ich vytiahneme,“ rozhodol Edward. „Každý si zoberie svoj batoh a to ostatné, dúfam, doveziem zajtra-pozajtra.“

„Tuším dážď ustáva!“ zvolala natešene Caroline. Pohl'adom hypnotizovala čelné sklo.

„Ja mám nové tenisky!“ zatiahol Justin plačlivo. Mal už po krk tejto dlhej, nudnej cesty, vysedávania v aute a bratovej očividnej nenávisti. Edward mu po celý čas dával najavo, že je tu navyše, keďže mu ho nanútili rodičia.

Justin teraz ľutoval, že nástojil, aby ho brat zobral so sebou. Keby bol zostal s rodičmi, mohol v Brookhavene navštíviť Isabel a stráviť s ňou zopár dní na povale ich domu ako minulý rok, keď babka ešte žila a oni prišli na oslavu jej narodenín. Oslava sa síce nekonala, lebo na druhý deň ich pri gratulácii všetkých obvinila, že sa už nevedia dočkať, kedy zomrie a oni budú dediť, Justin však stihol s Isabel preskúmať kopu zaujímavých vecí, čo sa na povale nazbierali od čias Isabeliných prastarých rodičov.

„Zober si batoh a ideme!“ nekompromisne zavelil Edward.

Nikto neprejavoval nadšenie. Najprv si všetci vymenili medzi sebou pohľady, a keď usúdili, že niet iného východiska, začali sa pomaly obliekať.

Našťastie, dážď naozaj konečne ustal. Napokon všetci opatrne vystúpili z auta, vyhýbajúc sa hlbokým blatovým výmoľom, a pobrali si z batožinového priestoru ruksaky.

Justin sa tváril, akoby ho boleli zuby, Tom sa pobavene vyškieral, len Oliver pomohol Justinovi nasadiť ruksak na plecيا. Najprv sa však krútil okolo Caroline a nápadne dlho jej naprával popruhy červeného ruksaku.

Spoločne vykročili po okraji lesnej cesty. Išli v rade za sebou ako krdlik husí. Edward kráčal prvý, držal v ruke mapu a tváril sa dôležite.

„Dúfam, že nezablúdime,“ povedala Caroline ustarostene, keď už šliapali asi tridsať minút a stále sa zdalo, že cesta lesom nemá konca.

Edward sa zastavil a chvíľu počkal, kým Caroline príde až k nemu. Potom ju jednou rukou objal okolo pliec. „Keď si so mnou, nemusíš sa ničoho báť,“ ubezpečil ju horlivo. Tváril sa ako spasiteľ, ruku zabudnutú na jej pleci, krok zladený s ňou. Teraz kráčali vpredu oni dvaja, bok po boku.

V Oliverových očiach sa objavilo sklamanie. Šiel za nimi, zachovávajúc si malý odstup. Justin pobehol a pripojil sa k nemu.

V lese sa dvíhala vlhkosť, ktorá zaliezala pod kožu. Nepříjemný pocit z tohto oparu ich prinútil pevnejšie si zapnúť bundy a nasadiť si na vlhkom zlepené vlasy kapucne. Zvláštne ticho medzi stromami rušili iba konáriky praskajúce pod ich nohami a občas čľapnutie, keď stúpili do nepříjemnej kaluže uprostred lesnej cesty.

Teraz kráčali za sebou v dvojstupe. Skupinku uzatvárali Bryan s Tomom a spoločne sa bavili na Oliverovi.

„Všímaj!“ drgol Bryan laktom Toma a bradou naznačil smer.

„Uhm,“ uškrnul sa Tom a pokýval hlavou.

Cestu im spríjemňovala zábava pri pozorovaní Olivera. Ten kráčal za Caroline a sledoval pohľadom línie jej tela, najmä pekne formovaný zadok v obtiahnutých džínsoch, ktorý sa mu ladne mihal pred očami. Caroline mala na sebe krátku bielu nepremokavú bundu s červenými pruhmi, ktorá zvýrazňovala jej štíhly pás a oblosť bokov. Oliver za ňou kráčal ako v snách a naozaj vnímal iba Carolinine vzrušujúce línie. V predstavách už videl, ako jej vyzlieka džínsy, strháva z nej tričko a rozopína jej podprsenku. Edward si ju môže privlastniť počas cesty lesom, ale potom bude už Caroline patriť iba jemu!

Tom Sullivan sa síce pobavene uškrňal, ale žalúdok sa mu nervózne chvel. Oliver mu veľmi pripomínal nového manžela jeho matky, aj ten ju hltal očami,

hladnými po sexe. Najhoršie bolo, že to vôbec neskrýval a bez ohľadu na Tomovu prítomnosť mal otvorené narážky na očakávané šantenie s jeho matkou počas nastávajúcích nocí. Hoci dom bol priestranný a dosť veľký, ak mladomanželia pozabudli, že v ňom nie sú sami, zvuky z matkinej spálne trhali Tomovi uši. Neraz si ich musel zapchávať, keď jeho nový otec ručal v extáze alebo keď matka dávala smiechom najavo, že sa jej v náručí bujného mladšieho manžela mimoriadne páči.

Bolo to na nevydržanie. Tom sa po niekoľkých takýchto nociach rozhodol presťahovať do iného krídla domu. Tak sa síce zbavil nepríjemných nočných zvukov, ale sexuálne iskrenie medzi tými dvoma, narážky, dotyky a objatia vnímal zakaždým, keď sa ocitol v ich blízkosti. Tí dvaja akoby si neuvedomovali, akí sú trápni a ako trápne sa musí cítiť Tom, keď nový otec pri raňajkách chytá mamu odzadu za prsia alebo ju potľapkáva po zadku až kdesi medzi nohami, kým mu ona nahnutá nad stôl nalieva do šálky kávu.

Samozrejme, že si to všimla aj ich domáca, ktorú tí dvaja ignorovali rovnako ako Toma. Dalilah ich zakaždým sledovala z kuchyne s nesúhlasným pohľadom, a keď sa pozrela na Toma, mala v očiach súcit.

Preto sa Tom Sullivan vo svojich dvadsiatich dvoch rokoch ocitol na životnej križovatke. Doteraz mu vyhovovalo bývať počas štúdia na univerzite s matkou a užívať si jej peniaze, ale teraz sa rozhodol, že po návrate z výletu požiadá o sprístupnenie financií z fondu, ktorý preňho založil otec, a osamostatní sa. Bol by to urobil už dávno, ale dlhoročné ťahanice o majetok medzi jeho matkou a otcom od rozvodu mu to neumožňovali. Matka trvala na tom, aby Tom býval s ňou, pretože to bol dobrý dôvod, aby jej zostal veľký dom, odkiaľ nebola ochotná odísť ani náhodou.

Edward na chvíľu zastal a zahľadel sa do mapy. Pred nimi sa vypínali mohutné pieskovcové skaly, obrastené lišajníkmi, a strmé úžiny s húštinami papradí a machorastov.

„O kúsok ďalej bude odbočka doľava,“ otočil sa Edward k ostatným. „Asi

o desať minút by sme sa mali dostať k penziónu.“ Víťazoslávne pozrel na Caroline, ktorá ho odmenila vd'ačným úsmevom.

„Bolia ma nohy,“ post'ažoval sa Justin. Edward sa naňho zamračil a nepovažoval ho za hodného odpovede.

„Daj sem ruksak,“ natiahol Oliver ruku k Justinovi, zvesil mu z chrbta ruksak a prehodil si ho cez plece.

Spoločne sa pohli ďalej, nedočkaví, kedy dorazia do cieľa. Šero pod vysokými listnáčmi pôsobilo ponuro. Hustý porast rozložitých dubov, impozantne sa vypínajúcich naokolo, vzbudzoval rešpekt. Nohy sa im zabárali do mäkkej pôdy, vo vzduchu sa vznášal pach vlhkej zeme a hnijúceho lístia, okorenený zmesou vôní papradia, machu a lesných plodov.

Bryana Simmonsa zamrzelo, že jemu nenapadlo skôr zobrať Justinovi ruksak a odľahčiť tak jeho útlemu chrbtu s vystupujúcimi lopatkami. Pozoroval, ako sa chlapec od únavy čoraz častejšie potkyna. Bol najvyšší čas, aby sa po úmornej celodennej ceste konečne dostal do postele.

Bryan si uvedomoval, že s Justinom súcití od pohrebu jeho babky, starej dámy Edwiny Boughltonovej. Dovtedy si chlapca nevšímal, bral ho len ako súčasť Edwardovej rodiny. Keď však videl, ako sa Justin pri pohľade na mŕtvu babku v otvorenej truhle roztriasol a aký des mal v očiach, pripomenulo mu to jeho vlastného malého brata pred mnohými rokmi. Tie naširoko roztvorené oči, ten strach a bezmocnosť...

Bryanovi zovrelo srdce a snažil sa odpútať od myšlienok, ktoré mu vháňali do očí slzy. Radšej sa pobavene zahľadel na Olivera, ktorý stále očarene sledoval zadok Caroline Howardovej. A veru bolo na čo pozerat'!

Na rázcestí zahli doľava a po desiatich minútach chôdze zbadali, že sa dostali na okraj lesa. Svetlo k nim prenikalo pomedzi stromy intenzívnejšie ako dovtedy, hoci už bolo neskoré popoludnie. Zrazu sa pred nimi vynorila impozantná kamenná budova z viktoriánskych čias.

„To je penzión?“ zvolal Tom. „Veď to je hrad!“

Stáli tam s otvorenými ústami.

Medzi stromami sa rozkladalo veľké sídlo, dvojposchodová budova, obložená nahrubo opracovanou sivou žulou. Obidve krídla budovy v tvare U boli zakončené dvoma hranolovými vežami s oknami v zakrivených výklenkoch, orámovaných kamennou oblúkovou konštrukciou.

„Z toho priam sála viktoriánska romantika,“ vydýchla nadšene Caroline. Prsty jej pravej ruky sa pohrávali so zipsom na bunde, pohľadom nenápadne zabľúdila k Oliverovi.

„Predstavujem vám Gorge Hall,“ urobil Edward rukami veľký oblúk. Cítil hrdosť sám na seba, že skupinku bez väčších problémov doviedol do cieľa. Keby neboli uviazli v blate, dalo by sa povedať, že vďaka nemu išlo všetko ako po masle.

„A dobrodružstvo sa môže začať!“ poskočil veselo Tom, plný nádeje, že za hrubými múrmi na nich čaká bohatá večera.

„To sa už dávno začalo,“ poznamenal Oliver. Aj jemu odľahlo, že cesta ponurým vlhkým lesom ich doviedla do cieľa.

Vykročili k masívnej železnej kovanej bráne. Edward zabúchal ozdobným klopadlom. Ostrý zvuk kovu udierajúceho o kov sa rozľahol doďaleka.

Chvíľu s napätím čakali, čo sa bude diať. Keď Edward chytil klopadlo opäť, začuli spoza brány zvuk zabuchnutých dverí.

„Ktosi ide!“ zašepkal Bryan.

So zatajeným dychom hypnotizovali bránu.